

Gương mặt hoàn hảo

Anh đứng trước tấm gương lớn đặt trong phòng ngủ, ngắm lại gương mặt mình. Cái hẹn với cô gái lúc 8 giờ tối, ở một quán cà phê vùng ngoại ô thành phố đã khiến anh phải sửa soạn đôi chút. Anh còn nửa tiếng nữa để chuẩn bị các thứ cho mình. Tắm, cạo râu, ủi quần áo, phóng xe ra phố mua món quà tặng gì đó và đi đến chỗ hẹn.

Khi xuống phố anh ghé quầy hàng bán tạp phẩm còn sáng choang ánh điện, mua một hộp sô-cô-la. Anh nháy mắt và cười với cô bé bán hàng khi nhận lại tiền thối. Khuôn mặt nụ cười của cô bé như một hình mẫu quảng cáo nổi lên giữa những hộp bánh kẹo.

Thành phố như người mất ngủ đang thao thức giấc mộng làm giàu. Những vùng sáng và tối kết nối nhau như trên một gương mặt đang chuyển động, hấp hức lẫn lo âu.

“Người ta yêu nhau vì cái gì nhỉ? Ví dụ cô gái ấy, tại sao mình lại đến với cô ta?”. Anh vốn quen phân tích tâm trạng mình, như thói quen của công việc anh đang làm là thôi miên chữa bệnh.

“Nghĩ làm quái gì cho mệt! Những ý nghĩ sẽ làm con người mệt nhọc hơn là hành động. Những người sống sung sướng là những người

sống không suy nghĩ...”.

Anh hiểu, những ý nghĩ ấy, như những lời phát biểu trong bóng tối ở nhiều góc khuất khác nhau, sẽ quấy nhiễu anh không ít, nếu anh bám víu vào chúng. Chúng sẽ như làn khói, nếu không cay mắt mình, sẽ tự chúng tan đi. Anh giao tiếp với nhiều bệnh nhân tìm đến, thấy phần đông họ là nạn nhân của chính những ý nghĩ giày vò, bế tắc. Quán cà phê nằm trên khu đồi cát, trồng rải rác những cây thông đang cao vượt quá đầu người. Anh gọi xe rồi đi bộ lên những bậc cấp bằng đá. Ánh đèn vàng tạo ra những vệt sáng mờ ảo làm lung linh hình bóng từng đôi tình nhân ngồi trong rặng thông. Âm nhạc như tiếng suối thì thầm tan trong cơn gió nhẹ. Ở một góc tối, những đóm thuốc lập lờ, mùi bồ đà bay ra khét lẹt. Cái mùi báo hiệu của thần chết này làm anh đâm ra mất cảm tình với không khí yên tĩnh nơi đây. Anh đi đến cái bàn đặt nơi xa nhất, được dùng làm chỗ hẹn. Cô gái đã ngồi đó. Mái tóc xõa trên áo sơ-mi trắng, nàng ngồi khép nép như một người tình mới đến chỗ hẹn lần đầu. Anh đặt hộp sô-cô-la lên bàn, nhắc ghế ngồi xuống bên cạnh. Anh cười:

- Xin lỗi, em đến lâu chưa? Uống gì để anh gọi?

Cô gái đổi thế ngồi, quay sang anh:

- Em đi lễ, tiện thể ghé đây luôn. Có lẽ em đến hơi sớm một chút, không sao đâu. Cho em một ly cam vắt.

Người thanh niên chạy bàn đến. Anh gọi:

- Một cà phê đá, một cam vắt, một gói con mèo và cho một bình trà thật nóng!

Đợi người chạy bàn đi khỏi, anh bóc hộp sô-cô-la, mời cô gái:

- Em ăn đi, loại này mới, ngon lắm!

Cô gái cầm thỏi sô-cô-la, bóc giấy, đưa cho anh. Giọng nàng dịu dàng:

- Mời anh. Đừng chiều em quá, kéo mau tăng ký, khó coi lắm!

- Đừng lo! Để tăng được một ký, em phải ăn hết mười hộp!

Vị ngọt và béo tan trong miệng, cô gái nhắm nháp từ tốn như một con mèo.

Người thanh niên bừng thức uống đến. Anh ta đặt các thứ cẩn thận lên mặt bàn. Anh hỏi:

- Quán mấy giờ đóng cửa?

- Dạ, khi nào hết khách. Anh chị cứ ngồi tâm sự thoải mái. Như tên gọi, Uyên Ương là quán của tình yêu!

Anh mời người thanh niên hút thuốc lá nhưng anh ta từ chối và xin phép rút lui.

Một cảm giác hưng phấn bắt đầu len lỏi trong cơ thể anh. Anh nhìn cô gái đang hút nhỏ nhẹ từng ngụm cam vắt, trông chiếc mũi dọc dừa của nàng thật quen thuộc.

- Chứng nhức đầu của mẹ em thế nào rồi? Hay là để anh theo em đến nhà thăm bà cụ?

Anh hỏi và nhớ đến gương mặt nhăn nhó của bà cụ khi lên cơn đau đầu.

Chứng bệnh này không trị khỏi bằng các loại thuốc nên khi nghe có người quen giới thiệu, cô gái đã dẫn bà cụ tìm đến anh, nhờ thôi miên.

Căn phòng nhỏ tràn ngập ánh sáng màu lam. Người đàn bà nằm dài

trên chiếc giường nệm, hai tay buông thõng như một xác chết. Anh đứng bên cạnh giường, đưa đôi tay phóng nhịp nhàng vào cặp mắt nhắm nghiền của người đàn bà rồi vuốt nhẹ xuống chón thủy giữa hõm ngực. Anh không chạm tay vào người bệnh nhưng miệng lại thì thầm: “Bà đang đi sâu vào một giấc ngủ nhẹ nhàng. Đầu óc bà đang thư giãn thoải mái. Thân xác bà khỏe mạnh, tinh thần bà bình an...”. Cô gái ngồi phía dưới chân mẹ. Thời gian như đặc quánh lại, không gian như dẫn nở ra theo tiếng gọi thì thầm từ cõi sâu thẳm nào đó vọng về. Người đàn bà chợt nở một nụ cười héo úa trên gương mặt đầy những nếp nhăn. Bà nói yếu ớt bên tai anh: “Ông tha lỗi cho tôi! Tất cả những hành động tôi làm chỉ vì tương lai của con cái! Đừng hành hạ tôi nữa!”. Anh nói rất khẽ chỉ đủ cho người đàn bà nghe: “Vâng, tôi đã tha thứ cho bà. Bà đừng tự giày vò mình nữa. Cuộc sống vẫn vui tươi và tốt đẹp như thuở ban đầu!”. Từ chón thủy, anh vuốt xuôi xuống đùi chân cho người đàn bà tỉnh dậy sau giấc thôi miên. Anh nhớ vào lần cuối, anh gặp cô gái ngồi lặng lẽ khóc.

- Mẹ em đã khỏe hẳn. Bà ăn nhiều và ngủ được. Nhưng em vẫn chưa hiểu được nguyên nhân chứng đau đầu của bà, từ khi bố em đột ngột mất. Anh hiểu rõ, có thể giúp em giải thích không?

Cô gái hỏi anh với giọng nói nghiêm trang. Anh trả lời nghiêm túc:

- Anh chỉ giúp bà cụ tự giải tỏa những ẩn ức thuộc về tâm lý. Giống như người nào buộc, người ấy phải tự mở. Cái nút hơi khó, anh tạo điều kiện thoải mái để cho bà cụ dễ mở thôi. Có lẽ, em cũng đừng nên nghĩ ngợi sâu xa làm gì! Anh rất mừng là bà cụ đã phục hồi sức khỏe.

Anh nói và hiểu mình không thể tiết lộ những bí mật của bệnh nhân, dù đối với người nhà của họ. Nhưng chả lẽ cô ta hẹn gặp mình ở đây chỉ để hỏi chuyện ấy?

Khoảng thời gian sau đó, cô gái ngồi im lặng. Anh đốt thuốc và uống hết phần cà phê đá còn lại trong ly. Đột ngột, cô gái ôm lấy đầu.

- Em sao vậy?

- Không sao. Chỉ hơi bị choáng một chút. Từ khi bố em mất, nhà em xảy ra nhiều việc không hay. Mẹ em bị ám ảnh vì một tội lỗi nào đó. Gần đây, khi mẹ em khỏi bệnh, em lại bị những cơn ác mộng vào ban đêm. Không đêm nào em ngủ yên giấc. Anh có thể chữa giúp cho em được không?

- Trong mơ, em thường gặp gì?

- Có một người đàn ông đứng tuổi, gương mặt hung ác, đến giết mẹ em và muốn cưỡng hiếp em. Em đi lễ, đọc kinh cầu nguyện, nhưng hình như chỉ được vài đêm lại gặp ác mộng.

Cô gái lại lấy tay ôm đầu. Khi ngẩng lên, cô nói:

- Bây giờ nhờ anh về nhà gặp với em. Có lẽ ông ta đang cầm dao đến giết mẹ em...

Anh gọi người tính tiền rồi dìu cô gái ra khỏi chỗ gửi xe. Đối với anh, những trạng thái hoang tưởng như thế này thường phát sinh từ những con người muốn đạt đến mục đích nào đó một cách mau chóng, trong khi họ không đủ sức để làm điều họ mơ ước.

Ngôi biệt thự mới xây nằm trong một khu vực yên tĩnh ở vùng ngoại ô thành phố. Cổng không khóa, cô gái phóng xe vào sân. Anh dắt xe theo sau. Bóng cô gái mất hút trong nhà để xe. Anh khóa xe cẩn

thận, bước lên thềm nhà chính. Trong ánh điện màu vàng dịu, anh nhìn thấy bóng mình đang phản chiếu trên những tấm kính màu lam tối. Anh đưa tay chải lại mái tóc và vuốt nếp quần áo thẳng thớm. Anh đi lại, nhìn vắn vơ mấy chậu hoa kiểng, chờ cô gái mở cửa phòng khách. Đèn điện bỗng tắt, tiếng cô gái thét vang trong bóng tối mênh mông: "Không! Không! Ông đừng giết mẹ tôi? Có ai cứu mẹ tôi với!...". Cửa phòng khách vẫn đóng kín. Anh chạy xuống thềm, vào nhà để xe. Anh bật quẹt gas, dò dẫm bước lên cánh cửa trống bên hông nhà để xe, vào nhà. Anh định hướng bằng tiếng khóc của cô gái đang van vỉ đâu đó. Bất chợt anh trông thấy một khúc nến trắng gần cạnh bàn, anh thắp lên. Ngọn nến chao đảo trong từng bước đi, anh khum tay che gió. Căn phòng bày biện nhiều vật dụng đắt tiền, anh vừa đi vừa có cảm giác mình là một kẻ trộm. Anh ngơ ngác kêu lên: "Tôi đang đến đây? Cô ở đâu?". Anh nghe tiếng mình âm vang lan truyền qua những gian phòng và mất hút trong bóng đêm.

Khi anh tìm đến được căn phòng có tiếng khóc thì người đàn bà đã bị giết bằng nhiều nhát dao đâm vào người. Cô gái ôm lấy xác người mẹ, khóc vật vã. Đèn điện bỗng bật sáng, có lẽ nhà đèn vừa thay pha. Cô gái không nhìn anh úp mặt vào ngực người mẹ, nắm tay phải đập yếu dần lên tấm nệm ngủ. Anh run giọng hỏi cô gái:

- Điện thoại ở đâu? Phải gọi xe cấp cứu và báo công an...

Cô gái ngẩng đầu lên, chỉ về phía sau lưng anh. Mặt cô vấy đầy máu.

Lời khai của các nhân chứng

Cô gái:

Lúc ngồi ở quán cà phê Uyên Ương, đột nhiên trong tâm trí tôi hiện lên hình ảnh mẹ tôi sắp bị giết vì những nhát dao đâm vào người. Tôi mời anh ấy đến nhà để ngăn chặn cái chết cho mẹ tôi nhưng không còn kịp nữa. Anh ấy là một người chữa bệnh giỏi bằng khoa thôi miên. Tôi quen anh ấy sau ba lần dẫn mẹ tôi đến chữa bệnh. Anh ấy là một người tốt, chữa lành bệnh đau đầu của mẹ tôi nhưng không nhận thù lao. Vì thế, tôi có cảm tình với anh ấy.

Khi đến nhà, tôi thấy cổng và cửa nhà để xe không khóa. Tôi ngỡ người giúp việc còn thức chờ tôi về nhưng bà ấy đã ngủ say. Tôi vào phòng mẹ tôi thì trông thấy có một bóng người đàn ông đang lờn vờn sau tấm màn gió, chỗ thay quần áo. Lúc ấy, đèn điện chưa bị cúp nên tôi trông thấy cái bóng mờ mờ của ông ta. Người tầm thước cao cỡ bố tôi, một mét sáu mươi gì đó. Tôi lo sợ, la lên khi bóng tối tràn ngập căn phòng. Nghe tiếng kêu cứu, anh ấy từ bên ngoài xông vào với ngọn đèn cây sáng trên tay, mẹ tôi đã bị giết bằng con dao Thái. Con dao này mẹ tôi thường đặt trên đầu giường để phòng kẻ trộm. Nhưng không ngờ... Chúng tôi chỉ có hai mẹ con. Bố tôi mất vì cơn đau tim đột ngột. Toàn bộ tài sản này do bố tôi để lại sau mấy chục năm làm việc trong ngành kinh doanh. Mẹ tôi đã bị giết. Có lẽ do người đàn ông núp sau tấm màn gió ấy. Tôi không hiểu rõ những mối liên hệ của mẹ tôi lắm, vì đến năm 35 tuổi bà mới sinh ra tôi. Năm nay bà đã gần 60. Mong các ông điều tra giúp, sớm tìm ra kẻ sát nhân. Cần gì, các ông hỏi thêm, tôi sẽ trả lời đầy đủ...

Nhà thôi miên:

Tôi chữa được những bệnh thuộc dạng tâm lý phức tạp mà thuốc

men bất lực. Khoa này, ở các nước có nền y học tiên tiến đã được dùng chính thức để chữa các bệnh tâm thần. Sau khi đưa bệnh nhân vào giấc ngủ dài bằng cách ám thị họ, các bác sĩ thôi miên sẽ giúp bệnh nhân điều chỉnh lại bộ máy ký ức cho khỏi bị trục trặc vì những ám ảnh bế tắc nào đó. Tôi đã chữa khỏi bệnh cho nhiều người. Bà cụ mẹ cô gái là người thứ 49. Vì chưa được chính thức công nhận, tôi chỉ chữa giúp qua đường dây giới thiệu. Tiền thù lao khi chữa khỏi, tôi chỉ nhận một cách tượng trưng. Tôi chỉ muốn giúp đỡ người khác, không phải vì tiền.

Về mối quan hệ giữa tôi và cô gái con bà cụ, đây là lần đầu chúng tôi hẹn nhau, qua điện thoại. Tôi có cảm tình với cô ấy, vì cô ấy dễ mến, hiền lành. Tôi đến nhà theo lời mời của cô gái. Hình như cô ấy có nói là mẹ cô đang gặp nguy hiểm vì một người đàn ông đứng tuổi nào đó mà cô thường gặp trong cơn ác mộng.

Tôi là người đứng ngoài hiên. Khi tôi vào nhà, bà cụ đã chết. Cô gái đang ôm xác mẹ khóc lóc. Tôi sẵn sàng trả lời mọi câu hỏi chi tiết khác, khi cơ quan điều tra cần.

Biên bản pháp y

Hôm nay, vào lúc 22 giờ ngày... tại ngôi nhà số... do bà Nguyễn Thị X., 59 tuổi, là chủ hộ, đã xảy ra một vụ giết người hết sức dã man. Nạn nhân chính là bà Nguyễn Thị X., bị giết bằng hung khí là con dao Thái Lan mũi nhọn dài hai tấc mười lăm ly, rộng hai phân. Khám người nạn nhân, chúng tôi nhận thấy có hai vết dao sâu một tấc rưỡi và một tấc đâm vào vùng bụng phía bên phải và bên trái rốn, một vết đâm xuyên lồng ngực trái, trúng tim. Nạn nhân chết vì mất máu.

Xét độ đông đặc của các vết máu, có khả năng nạn nhân chết chỉ trước lúc khám nghiệm nửa giờ đồng hồ. Cần giải phẫu tử thi để biết thêm các chi tiết...

Kết luận chính thức của cơ quan điều tra sau 30 ngày phá án

... Sau khi hội đủ các yếu tố cần thiết để xét đến nguyên nhân gây ra cái chết cho bà Nguyễn Thị X., chúng tôi kết luận: Bà X. tự tử vì bị ám ảnh bởi tội lỗi: Ngoại tình.

Anh đã lập gia đình với cô gái và đã có hai đứa con, một gái và một trai. Chúng khỏe mạnh và xinh đẹp. Theo dư luận xã hội, đó là một gia đình giàu có và hạnh phúc. Nhưng là người trong cuộc, anh biết vợ anh vẫn bị ám ảnh bởi cái chết của người mẹ. Cô vẫn không hiểu vì sao bà cụ lại tự tử, mặc dù đã có kết luận chính thức. Cô vẫn cho rằng mẹ cô bị giết bởi một người đàn ông đứng tuổi, một cái bóng mà cô đã gặp sau bức màn gió.

Đã có một thời gian người ta đồn ầm lên là cô đã giết mẹ cô để đoạt gia tài. Anh đã dùng nhiều cách để đánh tan dư luận không hay về vợ mình. Trong đó, anh đã nhờ rất nhiều vào năng lực của khoa thôi miên để ám thị công chúng. Và anh đã thành công nhờ nhiều phương tiện ám thị tuyệt vời. Cũng như anh đã thành công bằng cách ám thị về tội lỗi, về địa ngục, về những giấc mơ thiên đàng và định ngày giờ cho mẹ cô tự đâm những nhát dao trí mạng vào cơ thể mình, chọn lấy cái chết trong giấc thôi miên. Không ai hiểu thủ phạm chính là một nhà thôi miên có năng lực ru ngủ kẻ khác.

Anh đứng trước tấm gương lớn đặt trong phòng ngủ, ngắm lại gương mặt mình. Gương mặt hoàn hảo của tội ác.

mssthuan

Nguồn: Theo Người Lao Động

Được bạn: Ct.Ly đưa lên

vào ngày: 20 tháng 11 năm 2006